

Иво Станков

Дух

Ларс хвърли сакото си на фотьойла се тръшна на късия диван. „Вода!“ помисли си, „Пие ми се... Къде е проклетото куче?“ Животното изникна от кухнята и радостно се хвърли към него. Стовари се на дивана, опашката му се вееше като шал на бягащо дете. Облиза ръцете му и се умири с глава на коленете му. Мъжът притисна слепоочията си и затвори очи. Нещо се таеше зад ъгъла на близкото му бъдеще, но способностите му стигаха само дотук. Главоболието го нападна с нова сила. Телеекранът пред него дрейфаше реклами. През повечето време правеше същото. Мъжът нямаше сили да го спре, а и нямаше смисъл. Нещо друго причиняваше главоболието му. Ако можеше да се върне десет години назад, едва ли щеше да учи счетоводство... Щеше да послуша баща си, лека му пръст, и да учи медицина,... да стане гинеколог..., педиатър или нещо още по-спокойно... например дерматолог... На кого му пукаше?!...

Ларс събу обувките си с крака и се опъна на дивана. Кучето скочи долу изненадано. Той го погледна и му каза да си върви. Животното легна до телеекрана и задряма. Мъжът погледа бълвоча по телевизията, после се сети, че е жаден и си взе бира... И тя не беше вече същата... Седна и качи краката си на масата. Гледаше по навик... Водещата избълва новините – имаше горчиво-кисела физиономия, точно като вкуса на бирата му. Помисли си какво ли би представлявал сексът с нея... „А-а-а ми! С тая мутра...“. Сигурно взимаше на ден колкото той за седмица... И чукаше някой манекен... Той хвърли полупразната кутийка към отсрещната стена. Кучето го погледна учудено, наклони глава, после, сякаш вече свикнало със странностите му, уморено отпусна глава върху предните си лапи. „Трудно се живее с мен, а приятел?“ – кучето се съгласи напълно...

Някакво смущение скри картината за миг – някъде бе паднал гръм... или Системата бе убила вирус... или пък някой го бе направил нарочно...; не трая и половин секунда, но подсъзнателното послание, скрито в него сложи безвъзвратно край на съзнателния живот на Ларс Торбен ...

ENTER PASSWORD:. Той стисна очи... и зъби. Челюстта му изпука, зъбите му проскърцваха... Устните му побеляха от усилието... Жуженето от високото напрежение край ушите му заглуши всичко останало.

Усещаше как започват да му се губят фрагменти... Чу гласа на ...(!?!)... „Почти сме готови!“ За какво?... Искаше да вика, но нямаше сили да отпусне челюстите си... От вибрациите му се повдигаше, но той

бързо го потисна. Ето, всичко изчезваше малко по малко... Губеха му се имена, дни, думи... Колко беше константата на Непер?... Кой беше Непер?!... Какво е константа? Къде съм... Къде?! Кой съм? СЪМ?!

... Корън разбра, че само си спомня, че това е само дежа-ву." Корън. Аз съм Корън." Малко по малко всичко си идваше на мястото. Миналото... Човек използвал само 20% от потенциала на мозъка си. Чиста загуба на материал! „Ами хайде да оползотворим и останалите 80!“ За какво ли ... И още преди да се е избистрил въпросът, отговорът беше ясен. Без да желаят бяха сложили начало и довели до успешен край най-грандиозния му експеримент. Можеше да е и по-зле... За тях той беше мъртъв, но в действителност беше жив... или поне се опитваше да оживее... **ENTER PASSWORD:**

Първо се върна способността му да мисли... Нормално, за това не му бяха нужни сетива... Бавно... *Кой е Непер?! ...* обсеби и тях. Усети (!) допир. Седеше..., по-скоро беше полегнал на нещо меко... Усети по пръстите си хладния и лъскав плат. Беше облечен. Чу. Имаше спомени...

Те се простираха все по-назад... Лабораторията... Ларс ... Рене... EG... Дипломирането... Той е студент... Червенокосата „кака“ от трети курс. Какви устни... Онзи луд по Микрофинансиране... Ваня – оная кучка, дето му трови живота от 7-ми до 10-ти клас... „Ужас, това поне да бях забравил!“... Денят, когато блъсна с архаичното си колело една кола. Добре, че беше спряла!... Ето го на 9 се опитва да мине през една... *Какво е константа?*... измита до блясък витрина... Детската градина... Даже... За миг видя и спомените си от първите години, преминаващи транзитно през краткотрайната му памет, за да заемат своето място някъде дълбоко из дебрите на ...*Къде съм... Къде?*... останалите осемдесет процента... Ето и стотиците имена, адреси, телефони, имейл-адреси, места, марки коли, бира, кучешка храна, химическите формули, математическите уравнения... в това отношение нямаше равен – помнеше хиляди комбинации от букви и цифри... И всичко се връщаше...

Облиза устни... вкус. Това беше... а-а-, не, не това... „Бира. Бира!“... Отвори очи. В началото ...*Кой съм?*... не виждаше нищо, освен силуети... Вдъхна аромата на големия град... Различни предмети... Помъчи се и си спомни имената на всеки от тях. Като последно програмиран образ един ключ изскочи в съзнанието му. След малко щеше да си спомни и от къде е ключа. Имаше план – това беше ясно... Но какъв? Както казваше баба му – всяко нещо с времето си!

Корън помръдна пръсти. Вече беше получил пълен контрол върху

всички основни функции. Опита се да си спомни пет произволни номера и успя! Паметта му също работеше! Невероятно!... Възможно бе да има и изгубени фрагменти, но за сега той не откриваше такива... Обърна глава. От пода до (... стисна юмруци в усилието да си спомни...Телекран!) телекрана го гледаше животно... пес? Куче. Мъжът му се усмихна. Вероятно кучето бе забелязало или усетило промяната у него по погледа или по излъчването му... или просто беше прекалено параноично за да гледа другаде, докато мъжът го наблюдаваше... Все едно!

Цялата история все още му звучеше доста налудничаво, но... така се случи. Наложиха се да намерят съвсем случаен носител, защото нямаша предварителна подготовка... и въобще не бяха сигурни, че ще се получи нещо. Излязоха късметлии. Когато се втурнаха в лабораторията видяха, че само един кабинет в счетоводството два етажа по-нагоре свети. Прилягаха Торбен долу и го упоиха. После Рене се погрижи за архивирането на личността на Корън. Отне около десет минути.

Когато се появиха горилите на EG нямаше никакви следи, а Ларс Торбен спокойно работеше в своя офис... После се оказа, ...СЪМ?!... че Корън е мъртъв... До днес.

Разходката из стаята го ободри. Тялото на Торбен бе добре поддържано, макар да го караше да се чувства доста странно. Отиде в банята, пусна водата и изми лицето си... Когато се изправи, видя лицето на Ларс ... То му бе познато, но трудно щеше да свикне с мисълта, че всъщност това въобще не е лицето на Ларс Торбен, а е самият той...

Водата го освежи... Сякаш отми от него праха на времето... Петдесет и три месеца... Като чук върху него се стовари мисълта, че е на тридесет години. Сякаш беше проспал тези петдесет и три месеца... Беше си легнал снощи на 25 и се бе събудил днес на 30. 5 години сън. 5 години в неизвестното. В дълбините на студеното и чуждо съзнание, където цялата му личност бе свита до размерите на юношески спомен за първото сексуално изживяване – ярък като случка, но неясен в детайли, мъгляв... 5 години, беседвайки само, със себе си, със своите мисли и спомени. Сън без сънища... 5 години смърт!...

Какъв беше смисълът да се връща към този така чужд нему свят, в който алиенацията и егоизмът управляваха съдбите на хората?... А защо въобще му трябваше да започва това? Заслужаваха ли тези нещастници, роби на рекламите, работници в огромния мравуняк на Системата, да прави нещо за тях? А да рискува живота си?

Отне му само секунда размисъл. За да осъзнае, че отново е Корън и че въобще не го прави за тях. Правеше го заради себе си! Отначало за да

им отмъсти за насилието и егоизма, сграбчили света, който познаваше,... а сега – заради петте загубени години!

Корън откри връзка ключове в джоба на панталона си,... всъщност на този на Ларс. Извади я и позна ключа. Беше невероятен късметлия, макар да не го знаеше. Ако сигналът бе закъснял и десет минути, Торбен щеше да сложи ключа в огнеупорния сейф, без сам да знае защо (това действие бе дело на Рене, за да се запази ключа, все пак това бяха 5 години...) и щеше да му създаде главоболия при отварянето на кутията от неръждаема стомана.

Отне му време и напрежение докато се сети откъде е малката магнитна карта. Но успя. Беше от пощенска кутия в единствената останала действаща поща в центъра. Номер 1724. Предплатена до 2025-та. На втория етаж, някъде вляво... Паметта му беше брилянтна. Все още. До кога ли? Дали нямаше опасност мозъкът на Ларс да колабира, затрупан от двойно повече информация... Или напротив – може би сега използваше и частта от онези осемдесет процента, където се бе крил Корън... Нямаха време да изследват в детайли ефектите от архивирането на личността и прехвърлянето на информацията, които се проявяваха у двете съзнания – архивираното и приемникът... Какви перспективи се разкриваха... „Времето беше срещу нас!“

Когато затвори входната врата, Корън се оказа абсолютно неподготвен. Не знаеше къде е. Не знаеше коя е колата на Ларс. Не познаваше познатите му. Не знаеше навиците му... За миг му се прииска да се върне; но само за миг! Не беше чакал пет години, за да се съмнява в себе си в решителния момент!

Беше 17:10, но улицата бе пуста. Корън нямаше как да знае, че вече никой не ходеше по улицата, освен ако нямаше къде другаде да отиде. Всички пазаруваха от вкъщи, ходеха на кино от вкъщи, гледаха кино от вкъщи, ходеха на работа от вкъщи, опознаваха света от вкъщи... С прозаични неща като ходене по барове, игри на билиард или свирене на китара никой вече не се занимаваше... Рене щеше да каже, че както винаги, Корън е проспал грешните пет години...

Една кола профуча край него и го изтръгна от размислите му. Погледна ключовете на Ларс. Този, който най-много приличаше на автомобилен ключ, имаше формата на гръцката буква *b*. Дали беше марката... Бързо намери автомобила със същия знак на задния капак. За щастие той бе единствен. Ключът пасна идеално.

Не бяха променили много нито интерфейса на колите, нито пътищата. Когато затвори вратата пред сградата на пощата, Корън видя как

вратите сами се заключиха, щом автомобила остана без пътници.

Пощата беше луд анахронизъм за маниаците, които изпращаха поканите си за пробна сватба на хартия, за тези, които искаха да доставят нещо с размерите на слон (или още по-голямо) и за желаещите да ползват сейф инкогнито. Вътре даже нямаше служител. Компютърът поиска ключа, за да го допусне в залата, после още веднъж, за да отвори персоналната му кутия.

Откакто виртуалният сигнал-ключ го върна към реалното съществуване, не беше разменил и дума с някого. Това му липсваше, но не беше срещнал никого до момента. Градът изглеждаше мъртъв. От момента на архивирането на личността му, територията на мегаполиса бе нараснала три пъти. Разстоянието не беше проблем – скоростта в мрежата беше близка до тази на светлината. Хората напускаха домовете си само в редките случаи, когато им се налагаше да отидат да видят родителите или децата си... или да отидат на работа за ден-два... Човекът отдавна не беше онова „зоон политикон“, с което го беше сравнил древногръцкият мъдрец, чието име все още помнеха само учени с две – три титли пред имената си... „Общество“ беше дума като „свобода“ и „любов“ – позната на всички, но абстрактна и трудно обяснима... губеща смисъл. Вероятно защото бе тясно свързана с друга дума, губеща тотално своя смисъл – „общуване“...

В малката метална кутия имаше ID- карта на името на Ларс Торбен, пропуск за трето ниво в EG, десетина диска, лаптоп и малък пистолет, поне на петдесет години, заключи мъжът от външния му вид. Не беше ползвал подобно нещо, но смяташе, че е в състояние да го използва. Нямахме какво да губи!

Лаптопа беше нов модел, не по-голям от 15 на 20 сантиметра. Корън бе притеснен от малката клавиатура, но с помощта на дисковете можеше да ползва макроси и да работи с пет – десет команди. Сега му трябваше само терминал на EG с ниво на приоритет две, парола и половин час! Едва ли днес можеше да го направи, но щеше да се подготви сериозно!

По обратния път към дома на Ларс също не срещна никого. На едно кръстовище само полето на автомобила го спаси от чудовищен удар – другата кола хвърчеше поне със сто! Но Бетата явно беше сериозно превозно средство с претенции за висока сигурност. Вероятно цената ѝ бе висока, но пък застраховката струваше джобни пари...

„Всеки бърза нанякъде“, помисли си Корън, „някои бързат да се наживеят, други – да умрат!“ Накъде ли бързаше самият той?!?

У дома Ларс разполагаше със собствен терминал с осигурен достъп до трето ниво. С помощта на дисковете, които намери в кутията, Корън веднага се слобси с паролите на Ларс Торбен – все пак той бе проектирал цялостната технология „Гоуст“ (General-Host-Operational-System Technology), която в момента снабдяваше света с достъп до И-нет. След като EG се превърна в световен монополист в доставката на Интернет-услуги, той стана „персона нон-грата“ за тях и ако не бяха изследванията му в областта на личностното архивиране онези две чудовища, пратени по петите му, щяха да го хвърлят за компания на гадините, дето се бяха навъдили в залива след инцидента „Сан Хосе“ през 12-та година. Но сега за тях единствения човек с достъп до първо ниво, който не беше от Управителния съвет, правеше компания на дедите си. Тялото му (абсолютно безжизнено, оставено на инстинкти и подсъзнание, но с все още биещо сърце и работещи дробове) вероятно гниеше в някоя клоака...

„Ларс“ прегледа поверителния списък с персонала и запомни имената на онези, които бяха на смяна на следващия ден. Гореше от желание да разбере какво става с Рене. Когато стигна до страницата с бюлетина от деня на „смъртта“ си прочете:

„Днес в автомобилен инцидент в Залива загинаха нашите високо ценени служители Корън Лонг и Рене Симонсен. Загубата за EG е огромна. Имената им винаги ще се помнят. Господин Лонг стана известен със своята...“

Копелетата бяха убили Рене!!! Корън се срина пред терминала, погледът му се замъгли... *Не са могли да понесат, че ги е лишил от удоволствието да го мъчат и са убили Рене!* Силите му не стигаха да вдигне глава и да погледне фактът отново. Плачеше... Човекът, с когото беше поделил дванадесет години от живота си бе безвъзвратно загубен. Хълцането му спря. Останаха му спомени. *Животът е мръсна шега!*

Може би бе стоял така около четвърт час, когато най-накрая успя някак да разбере какво точно се бе случило. Надигна се и започна да руши. Чупеше всичко, което му попадне – мебели, украшения, прибори, не пощади и колекцията на Ларс от банкноти и монети от 20-ти век... *Дали ги е молела за милост... Дали са ѝ дали да избира между предателството и смъртта... И вероятно тя беше избрала смъртта, за да може той да живее 5 години по-късно...* Стаята заприлича на бойно поле. Корън хвана един плексигласов стол и започна да налага телекрана...

Когато се съвзе, мъжът осъзна, че седи в ъгъла до телекрана. Опитваше се да мисли. Страхът да не загуби Рене се бе сбъднал... Чувстваше

се разколебан, не знаеше защо въобще се е върнал, щом нея я няма... Защо трябваше да прави нещо... Беше просто безпомощен... Дали е било прекалено късно за нея да бъде спасена; дали ако не бе „избягал“, можеше да я спаси?! *Той бе виновен за смъртта на Рене!!!* Мисълта избистри разсъдъка му! Беше по-решен от всякога да го стори! Разбра, че ако се провали утре, не ще има милост! Но той не търсеше милост... *Търсеше изкупление!!!*

Щеше да се вмъкне вътре около десет – тези, които бяха на работа тогава, щяха да са най-натоварени. Едва ли някой щеше да му обърне внимание – И-нет-трафикът бе най-сериозен около 10. Системата и без това беше сложна за опериране. Но през изпитателния период, докато Корън обучаваше двадесетте системни оператори, не бе показала нито една слабост – все пак бе резултат от шест годишен непрестанен труд; а в гордо разпространения от „...единствения нужен доставчик на И-нет услуги в света!“ информационен бюлетин се казваше, че за 62 месеца работа е имало само един проблем и то защото от НАСА объркали траекторията на един от спътниците...

Цялата система бе проста. Централният сървър, отговарящ на кодовото име „Голиат“, беше секретен и се намираше във „военизираната“ зона за сигурност на EG някъде в Невада. Охраната на сървъра бе поверена на повече от петдесет гейта, всеки от които се следеше от отделен изкуствен интелект с инструкции да отказва достъп при грешно въведени пароли, при опит за изучаване устройството на гейта или за редакция на операционната система. Сорс-кодовете бяха петдесет знакови комбинации от цифри, букви и символи... При активиране, всеки гейт автоматично затваряше за „провинилият се“ клиент всички останали подстъпи към програмата.

Първите десет гейта бяха врати за комуникация с десетте централни терминала, наречени „Вълчър“ 1–10. Те осигуряваха връзка с регионалните сървъри „Гардиън“, намиращи се във всяка държава – клиент. Връзката се осигуряваше от тридесет спътника, покриващи 99,9% от земната повърхност и геостационарната орбита. Всеки „Вълчър“ се охраняваше от собствена гейт-система, наречена галено „Цербер“. „Цербер“-ът беше доста агресивен и имаше широки правомощия.

Системата RH+ (Remote-Host System Plus) се отличаваше с абсолютна простота. PC-то не съдържаше нищо друго, освен светкавичен процесор (или няколко такива) и операционна памет от порядъка на 4,09 GB. Всички файлове, приложения, програми, архиви, документи, библиотеки, бази данни и дори операционните системи се намираха на

„отдалечения домакин“ – локалният сървър на ЕГ. Така даже изборът на операционна система бе в ръцете на монополиста гигант.

Но монополът не беше оръжието. Той бе само помощно средство. Оръжието на ЕГ беше Четвъртият елемент, когото в корпорацията наричаха съкратено „книгата“. Книгата всъщност беше системен оператор с директна връзка към огромната база данни на ЕГ и на всички библиотеки, изследователски центрове, лаборатории и т.н. Освен „Голиат“, „Вълчър“-ите и сателитите, Книгата бе Четвъртият елемент в системата на гиганта, предназначен за упражняване на контрол. Преди да се усети, Корън бе въввлечен в огромната конспирация...

Всяко предаване, писмо, картина, документ, таблица и даже симулациите за виртуален секс – всичко преминаваше през Книгата, анализираше се и съкратена анотация за него се съхраняваше 5 години в постоянната памет на ЕГ. Ключови думи като „недоволство“, „борба“, „революция“, „заговор“, „тайна“, „убийство“, „секс“, „грех“ и още толкова, че да се запълни обема на подробен Оксфордски речник от 2006-та активираха разузнавателните звена, които, според определени показатели сортираха, организираха и предоставяха документацията плюс информация за изпращача, получателя, създателя и евентуалните източници на информация на член на Управителния съвет, който отново подбираше подозрителната част и я представяше за разглеждане на събранията та Съвета. Абсолютен контрол!

Стресна се и скочи. Бързо си спомни къде е, кой е и кога е. Погледна часовника. Беше 5:12. Корън бе забравил напълно какво са сънищата. А и този беше най-малкото плашещ. Вървеше из празните улици и търсеше Рене. Беше тъмно и не виждаше почти нищо. Намери я, паднала по очи пред сградата на ЕГ. Появиха се хора, наобиколиха го и започнаха да си говорят и да го сочат с пръст: „Той е виновен... Заради него се хвърли!“ *Не, не съм виновен! Не съм! Не...*

Събуди се с вик: *Не съм аз...* и веднага го загложди мисълта, че наистина той е причината горилите на ЕГ да убият Рене – ако беше останал „жив“, можеше и да я пощадят... Може би!... Челюстите му се бяха схванали от стискане. Стана и си направи кафе. Отнякъде изскочи кучето. Ларс вероятно е щял да полудее сам – Корън знаеше, че счетоводителят не си пада много по нет-контактите. А животното бе добра компания, дори без да говори; достатъчно бе да гледа разбиращо и да слуша с часове...

В 9:50, едва съдържаш болката си, приготвил най-необходимото и малкия пистолет, Корън се качи в Бетата и потегли. Отново никакво

движение. До сградата на EG се размина само с два автомобила, единия от които – полицейски.

Паркира на запазените места и тръгна към ниската, в сравнение с останалите гиганти, сграда. Повтори наум имената на пазачите и уверено отвори външната врата. Когато вкара ID-картата си в процепа, се усмихна на камерата и каза:

Тод, как си днес? – първите му думи от 53 месеца насам...

– Господин Торбен! Каква изненада! Да ви видя тук в Петък? Та нали вчера бяхте тук?!

– Да, Тод, но се оказа, че имам да сложа още нещо в сейфа. Ще бъда бърз – Корън бе разбрал кога все пак Ларс ходи на работа след урока с „тежкия“ трафик и празните улици – Тук ли ще стоя до другия Четвъртък? – чу познатото жужене и се ухили на пазача:

Дойде ли оная сладурана Коман? – толкова бе лесно да влезе в ролята на Ларс. А и в досиетата на трето ниво липсваше само седмичния им брой сексуални похождения (там, където ги имаше)...

– Ама вие нарочно сте избрали Петък! – смигна му Тод

– Разприказвах се! Не си ме виждал! – намигна несръчно мъжът и продължи към асансьора. Пазачът отново се удави в телекрана.

Кабинетът на Торбен бе два етажа над лабораториите. Намираше се ниво и половина над земята. През прозорците се откриваше „невероятна“ гледка към небостъргача отсреща. Лабораториите вече бучаха и придаваха на сградата някакво тайнствено излъчване; атмосфера, единствено характерна за местности край огромни водопади, гейзери или вулкани... Само тук дистанционния труд не бе възможен и долу още от осем без десет сновяха пъргави аспиранти, доценти, а в редки случаи – и професори...

Корън си спомни, че като малък все му се подиграваха и му викаха „професора“, защото на три сричаше, на пет знаеше таблицата за умножение до десет, а на дванадесет го приеха в Джорджтаун в класа на професор Нилсен. И макар нетитулован, Корън Лонг бе професор, дори и само за Нилсен...

Знаеше, че на седмия етаж стои координаторът на Книгата. На шестия бяха конферентните зали, пустеещи от години, на петия „момиченцата“ от връзки с обществеността раздаваха усмивки по видеотелефоните, а се говореше, че вечер си раздавали езици... една на друга... Как не, като шест дни в седмицата гледат само жени... На четвъртия бяха системните оператори, следящи „Гоуст“, а на третия – всички останали, които си мислеха, че са важни за този филиал на EG, но всъщност бяха

необходимо зло – администрацията. Общо 14 души, сред които и въпросната Коман.

Стаичката с размери 4 на 4 метра бе затрупана със скенери, принтери, монитори, огромна база данни крепеше едната стена – тук се съхраняваха архивите на EG от 1992 насам. Повечето апаратура бе затънала в прах от непостоянната употреба. Мъжът се отпусна в креслото, провери дали е взел правилния софтуер, повтори си наум плана и се отправи към следващия етаж.

Когато стигна се оказа, че на работа са само четири от четиринадесетте служители. Останалите работеха от дома си. Преди да седне пред един от терминалите, Корън понечи да обясни на Варон – дребно човече с дебели очила и плитък ум, което бе остаряло и изкуфяло в EG – защо е там, но се сети, че тези хора едва ли си говорят често, а и нямаше значение. Ларс Торбен имаше достъп, определен му до трето ниво и със своята парола би могъл да влезе само дотам, та дори и от терминала на Председателя...

Мъжът избра закътан терминал. Никой не го забеляза или поне не го показаха. Включи се в мрежата и пусна своята „магия“. На хората от административния отдел бе даден достъп до второ ниво, за да редактират файловете за работното време и заплатите, както и тези за назначаване, уволняване и преместване... Малката програма оперираше клавиатурата и му създаде файл, съдържащ всички клавишни комбинации, използвани през последните 48 часа. Имаше късмет – вчера някой бе работил там...

Дръпвайки диска, той стана и се отдалечи. На излизане, Коман му се усмихна кокетно и той ѝ отвърна.

Отново в кабинета на Ларс, Корън откри в началото на създадения файл името и паролата на потребителя:

Neckerman, Fran; 36demo7nova12

Усмивка озари лицето му. Имаше достъп до второ ниво!

Влезе в „Голиат“ и заговори с творението си без помощта на потребителския интерфейс. Въведе няколко сорс – кода и бе допуснат до самата сърцевина на програмата. Вероятно тогава се задейства някой от гейтовете. Въпреки, че имаше достъп до второ ниво и сорс – кодовете, служителят Некерман не бе оторизиран да редактира програмата и получи съобщение за непозволен достъп до модул E014E0217. Меко казано – изритаха го до „Въведете име на потребителя и парола:“

Корън знаеше, че не може да използва същото име и парола, защото гейтовете „помнеха“ по седмица. Удари с юмрук по бюрото.

Допускаше, че това може да се случи – самият той го беше програмирал – гейтовете проверяваха всеки 20 минути целостта на системата. Беше безпомощен!

Устройството до него подскочи и изплю кратък факс, който събуди у мъжа доста съмнения. Но време за съмнения нямаше. Дано това да беше част от плана!

Koman, Alexa; 14demo121titan

Докато извършваше същите процедури, този път в скрит режим, следейки своите творения отблизо, Корън обмисли вероятностите. Торбен бе имал връзка с Коман преди две години (имаше го даже в архивите), но тя нямаше никаква представа какво правеше „Ларс“ в този момент... Можеше, разбира се, да е системен администратор или шпионин...

Но когато приключи, това вече нямаше никакво значение. Бомбата беше заложена!

Корън се събуди около 9. Чувстваше се отпочинал, макар да не бе могъл да заспи до късно. Тежките мисли и черните очаквания от снощи явно се бяха разсеяли. Горещият душ бе отмил от него заедно с мръсотията и последните опасения, че нещо може да не е наред. Оттук нататък всичко бе случайност... или както биха се изразили век по-рано – в Божите ръце! Наложил си въобще да не мисли за това и да не анализира ситуацията наум, защото се сещаше поне за три негативни сценария, а точно сега най-малко му трябваше песимизъм...

Поколеба се преди въобще да се надигне от леглото. Но всичко друго бе по-добро от напрегнатото очакване. А и вероятно купонът отдавна беше свършил...

Когато седна в леглото, телекранът се задейства сам. Даваха някакъв филм от миналия век, стар, сниман на лента – точно както го бе искал... Беше го подбрал внимателно. Умните щяха да го разберат. За глупавите въобще не му пукаше.

„Имате посетител!“; съобщи звънеца.

„Посетител?! Някой е дошъл?!“ Мъжът се надигна, стана и obu белите чехли, подплатени с кожа и излезли като че от стария филм. Завлече се до вратата. Почеса се по корема и се прозя. Дали да отвори?...

Точно в осем часа, когато всички работещи днес бяха вече по своите места пред терминалите у дома или в Центъра, неговият „вредител“ бе запечатал гейтовете, преформатирайки цялото дисково пространство – унищожени бяха милиарди файлове... *Книгата* бе превърната в „куп бели страници“, орбитата на сателитите бе препрограмирана и след

около шест часа на автопилот, те един по един щяха да се „срещнат отблизо“ с Луната... Единствените оцелели данни бяха тези на полицията, министерствата и болниците, които все още ползваха локални мрежи и архиви на твърди дискове... Консерватизмът спаси света от хаос.

Вече бе невъзможно някой (дори и той самия) да проникне в „Голиат“. В момента сървър-а-домакин бе абсолютно празен и безполезен – нямаше дори операционна система. А заради запечатаните гейтове, нямаше начин и да се зареди такава. Когато, около 15 часа (най-рано, според преценките му) техниците на EG успеяха да прекъснат захранването на Голиат и да го рестартират хардуерно, щяха да останат доста изненадани – гейтовете щяха да държат с дни, а и по дисковете нямаше нищо – филмът и плейърът, заредени от „вредителя“ бяха в огромната операционна памет и щяха да изчезнат при рестартирането... Гоуст вече не съществуваше... Оръжието бе изчезнало...

Това щеше да е най-невероятната сутрин в живота на Ларс Торбен, ако можеше да я види!... На вратата стоеше млада жена, загубила пътя. Корън се страхуваше да ѝ обясни, че повредата не е в навигационната ѝ система, а в EG... Беше направо щастлив, развълнуван от огромния брой автомобили, минаващи в двете посоки. Светът малко по малко заприличваше на неговия... Показа ѝ пътя и се върна пред телекрана.

Още не беше седнал и позвъни някакъв съсед. Потеше се обилно, изглеждаше като наркоман в криза. Искаше му диск с нещо за четене или за гледане... Да убие време... Корън искаше да убие него – не беше гледал филма от 5 години. Предложи му книга, но онзи се отказа, щом разбра, че е на хартия. Почти успя да запали човечеца да играят шах („... *С дървени фигури ... върху дъска !?!“*), но другият бе прекалено притеснен, за да влезе в дома му. Благодарни и изчезна.

След не повече от десет минути (тъкмо бе изгледал сцената със залавянето) отново някой позвъни. Един тип на средна възраст с престъпен вид се опита да му продаде портативен дигитален радиоапарат! На всичкото отгоре някаква радиостанция предаваше... Невероятно! Това го учуди повече от предаваната новина за срива на акциите на „EG&Partners“. Отегчен до смърт, Корън изрита търговеца и си направи кафе. Но тъкмо когато се бе завил под дебелото одеало с чаша топло кафе в ръка, отново някой дойде.

Беше куриер – напрегнат и потен. И той го пита за адреса. Оказа се, че има съобщение за него. Малкото пликче съдържаше номер на видео-телефон. Корън се подписа и стисна палци телефонната централа да е на собствен сървър.

– Да? – гласът му бе смътно познат...

– *Желаете ли видеовръзка?* – компютърният глас го свари неподготвен.

– Ами да, да! – видеоекранът просветна и той видя лицето на Алекса Коман:

Как си, Джони?

– Аз... – позна гласът на Рене дори и въпреки сменената ѝ външност – ти си...

– Аз съм! Какво правиш?

– Вероятно същото като теб – гледам „1984“ на Оруел...

15.10.1999

КРАЙ

© 1999 Иво Станков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/414>]